

Lene Mayer-Skumanz / Salvatore Sciascia

traducere: Doina SANDU

Bufnicuta

Afost odată, ca niciodată, de mult, de mult de tot, încă pe vremea când animalele și oamenii vorbeau aceeași limbă, a fost o bufniță mică de tot, o *bufnicuță*. Și *bufnicuța* trăia în pădurea de dincolo de Muntele Visărilor. Era cea mai mică dintre șase frați, așa că fusese și ultima care părăsise cuibul din scorbura Copacului cel Bătrân.

Părinții ei, bufnițele, o învățaseră de toate: cum să zboare, cum să prindă șoareci, și cum să se-nsorească. Apoi îi spusese-ntro zi:

Ei acum, curaj *bufnicuțo!* Du-te-n lume, s-o cunoști!

Oare nu-s încă prea mică pentru așa ceva?

Clănțănind cu ciocul și fornăind cu chibzuială bufnițele-i răspunseră:
Buha-cea-Mare-a-toate-Creatoare te va ocroti pe tot timpul călătoriei. Cât despre legile noastre, le cunoști:

“Să-ți ucizi prada cu asemena iuțea! încât să nu-i fie dată durerea. Atunci și hrana-ți va fi mai gustoasă.”

“Să te bucuri de orice rază de lumină, fie ea cât ar fi de slabă.”

“Iar în ce privește zborul spre zări îndepărtate, ... ei bine: zburând doar te deprinzi cu zborul.”

Mai multe nu-s de spus. *Bufnicuța* își zmuci căpșorul când într-o parte, când în cealaltă, spre a mai privi o dată spre părinți și spre Copacul cel Bătrân.

Își luă apoi rămas bun, așa cum o fac bufnițele, înșirând țipete scurte printre fornăieli și sforăituri. Întinse aripile și se îndepărtă în zbor.

Pădurea de dincolo de Muntele Visărilor era întinsă și trăiau în ea mulțime de animale.

După ce zbură o vreme, *bufnicuța* dădu într-o poiană de un dâmb bolovănos. Se opri pe vârful acoperit cu mușchi și-și miji ochii spre soarele care apunea.

“Ce bucurie!” Ceva mai jos pe unul dintre bolovanii încălziiți în soare stătea tolănit un răs. Patru dungii negre se întindeau dinspre rădăcina nasului împodobindu-i fruntea înaltă. Zvâcni ușor din coada dungată și stufoasă, săltă capul pentru a-și aținti ochii asupra *bufnicuței*.

O bufniță! La țanc! Ia spune-mi: Cum de îngăduie Marele Răs-a-toate-Creatorul pisici care se lasă îmblânzite?

Cum, cum? chelălăi *bufnicuța* uimită nevoie mare.

Uite așa: Aseară, tot gonind am ajuns mai departe decât alte dăți – până la pâraul care se prăvale de sus din Muntele Visărilor. Acolo am dat peste o vizuină de om durată din lemn și piatră. De jur împrejur era învăluită în miresme de pășăret dolofan. Cum însă foamea nu mă preachinuia, m-am mulțumit s-o privesc doar din depărtare, așa, o vreme. În fața vizuinii ședea un om, care ținea în brațe o pisică și o tot mângâia. Ea nici nu-l mușca, nici nu-l zgâria, ci torcea liniștită. Mă cuprinseseră fiori de gheață, blană zburliță – să pună omul mâna pe tine, brrr! Cum e cu putință?

Bufnicuța se adună, își zmuci căpșorul și răspunse susurat:

De unde să știu eu?

Râsul se ridică în picioare, își înfoie coada dungată și se zburli. Din ochi îi țâșneau fulgere, jerbe galbene-verzui. Cum de pui asemenea întrebare? pufni el. Doar ești o bufniță! Bufnițele sunt înțelepte și se pricep să răspundă la toate întrebările din lume. N-am știut lucrul acesta, spuse *bufnicuța* speriată.

Atunci la ce bun mai ești? se stropși râsul la ea. Să-ți fie rușine!

Și șterge-o de aici!

Uimită și înfricoșată *bufnicuța* n-avu încotro, își întinse aripile și-și luă zborul.

Cândva îi apărură în cale un copac cu trunchi înalt și coroană bogată. Scăldat de razele-asfințitului părea că luminează acum și el.

Bufnicuța se așeză pe una din crăcile de jos și încercă să-și adune gândurile. Deodată însă, de undeva de dedesubt se auzi ridicându-se foșnet de aripi mari, fâlfâit năvalnic. Și iată, lângă ea se-nfățișă un păun. Împovărată de greutatea acestuia, creanga, pe care stătea, se-ncovoie.

Ei, uite c-am mai reușit încă o dată! cârâi păunul. Seară de seară, la ceas de odihnă, aceeași bătaie de cap. Ce chin! De ce oare nu-s în stare eu să zbor la fel precum alerg. Dar ce văd? Cine-i cocoțat acolo? Micuțo, auzi? Țsta-i copacul MEU. Scuze, hârâi *bufnicuța*.

Păunul își scutură superba mantie de pene și răspunse:

Hei, o bufniță, dacă auzul nu mă-nșală. Nici că se putea mai bine!

Își potrivi trena multicoloră și o coborî maiestuos spre pământ. Apoi continuă: Uite, am o întrebare, care nu-mi dă pace: "De ce Marele Păun-a-toate-Creator n-a făcut să crească mai mulți *copaci-culcuș* pentru noi?"

Ăăă, ăă, ce? Cum? Păi da, nu vezi? Uite ce coadă lungă am, spuse păunul. Și ce minunată-i când rotită se așterne ca un evantai! De vreau însă nestingherit să mă cufund în somn, dau de necaz, căci doar în copaci înalți îmi găsesc odihnă, pe crăci puternice și răsfirate-n lături. Asemenea copaci prea puțini sunt însă în pădurea asta. Bine, dar acesta ce-i? Întrebă *bufnicuța* cu glas șoptit. Vreo trei, patru mi-ar plăcea să am, să pot alege, strigă păunul. Așadar, ia spune: Cum de nu-i creat nimic de acest fel?

Habar n-am! răspunse *bufnicuța*.

Atunci păunul, înclinându-și capul, aproape că se-atinse mângâiat cu coroanița lui de pene albastrui de pieptul *bufnicuței*. Zici că nu știi? Și cum se face oare?

Doar bufnițele au răspuns la tot ce-n lumea asta-i frământare! Ba, nici n-am știut că lucrul ăsta poate să frământe lumea, mărturisi sfioasă *bufnicuța*.

Vai, vai, că tare e prostuță! Și nici bufniță adevărată nu-i. Mare rușine! Hai, du-te! Speriată, *bufnicuța* își luă zborul.

Într-un sfârșit găsi o stâncă, în stâncă o peșteră, și aici poposi cuibărindu-se într-o gaură, să chibzuiască.

La urma urmelor, să mă rușinez? Da de ce? își spuse ea. De ce trebuie tocmai eu să știu răspuns la tot ce-i frământare-n lume? Cum de-i îngăduit ca râsul să vorbească de Marele Râs-a-toate-Creatorul, iar păunul de Marele Păun-a-toate-Creator, când e clar că doar Marea Buhă a fost aceea care-a creat tot ce există? Soarele coborâse alunecând în spatele Muntelui Visărilor. Pe cer apăru licărind luceafărul de noapte iar luna își împrăștiă lumina peste vârfurile copacilor, scâlta și peștera din stâncă cu razele-i de ghiață. *Bufnicuța* se lăfăia-n argintiu luminos.

Piuuu! E vreme de ieșit în zbor! se auzi o voce pițigăiată din spatele ei. Ce noapte caldă și blândă! Lăudat fie Marele Liliac-a toate-Creator! *Bufnicuța* își întoarse zmucit căpșorul și descoperi un liliac agățat de perete cu capul în jos. Acesta se prinsese bine de stâncă înfipt cu degetele de la picioare. Își întinsese aripile, care trebuiau unse. Făcea lucrul acesta cu multă dibăcie: prindea cu vârful limbii picăturile de lichid uleios care i se prelingeau din nări, întinzându-le pe întreaga piele a aripilor.

Cââhh, ce pute! spuse fără să vrea *bufnicuța*.

Așa-i. E un miros înțepător, confirmă liliacul. Tocmai de aceea nu-s o pradă tocmai potrivită pentru tine, draga mea. Ești bufniță, nu-i așa?

Așa-i, dar una mică de tot. Ba, poate nici măcar una adevărată ...!

Țî! Țî! Țî! Bufnița-i tot bufniță. Și bufnițele se pricep să deslege toate tainele lumii, spuse liliacul. Uite, așa avea și eu o nedumerire, draga mea!

Liliacul înaintă legănat pe marginea de piatră și ajunse chiar în dreptul *bufnicuței* pendulând prin fața ei încoace și încolo.

la uite ce ingenios sunt conceput, spuse el fluierat, echipat la mare fix pentru orice eventualitate! Îmi găsesc prada chiar și în cea mai neagră beznă. Fluier, iar când ecoul se-ntoarce, mă năpustesc într-acolo și ... haț, am prins-o. Un singur lucru mă nemulțumește: nu pot aduce pe lume decât un singur pui.

Fluturii și moliile depun nenumărate ouă, o aricioaică e urmată de un alai de arici mititei, iar vulpile au cel puțin trei pui. De ce Marele Liliac-a toate-Creator mi-a hărăzit mie doar un singur pui?

Nu știi, răspunse *bufnicuța*.

Liliacul pendulă uimit încolo și încoace.

Nu știi? Cum să te cred?

Nu știi, repetă *bufnicuța* și gemu cumplit de amărăciune.

Dar cine să știe, dacă tu nu știi? întrebă liliacul întristat. Poate că-ți dai prea puțină silință, te gândești prea puțin, așa-i? Ai să te întorci, când găsești răspunsul?

Bufnicuța dădu cu sânge din cap. Bine, spuse liliacul fluierând, își întinse aripile și se pierdu în noapte.

Aerul trepida în fluierăturile lui stridente și repetate. Ieșiră și alți liliesci din adâncurile peșterii. *Bufnicuța* privea în urma lor cum zburau legănându-se în lumina lunii.

Oricât de amărâtă ar fi fost, *bufnicuța* tot își dădu seama cât de foame îi era. Așa că toată noaptea ce urmă se puse pe vânat și răpuse șoricelii unul după altul cu iuțea de fulger. Când în sfârșit se simți atât de sătulă, de n-ar mai fi fost în stare să înghită nici o îmbucătură, se adresează unui șoricel pe care-l auzi tropăind pe sub pământ:

Ei tu, șoricelulue, ia răspunde-mi: Care ființă atotputernică ne-a creat pe tine și pe mine, și tot ce există în jur?

Trecu o vreme, apoi se auzi din gaura din pământ un glas pițigăiat:

Marele Șoarece, oare cine altul? Doar știi lucrul acesta prea bine, tu atoateștiutoarea! Ce mai pui asemenea întrebări cu dedesubturi? Vrei să mă ademenești, să mă faci să ies din gaură? Doar cei de teapa sunt vinovați de dispariția repetată a unora dintre noi. Ce n-aș da să știu, de ce oare voi, bufnițele, n-ați fost create să fiți ierbivore!

Sau ca rozătoare ... fornăi *bufnicuța*.

Nu, *roademult* poate fi doar unul dintre noi, răspunse ceva mai slab glasul, apoi se așternu liniștea.

Bufnicuța porni în zbor spre alte zări. Se opri cândva într-un vârf de copac:

Buuuh, buuh, ... nu sunt o atoateștiutoare, se jeli ea, sunt o neștiutoare, acum știu precis.

O umbră cenușie cu coadă îmbârligată trecu alunecând pe sub ea.

Ei, ia te uită! cârâi o voce. Un pic de adevăr, cât un grăunte, tot e ceva!

Bufnicuța-și roti capul încolo și-ncoace.

Am să învăț, spuse ea fornăit, apoi adormi.

Când zorile străbătură licărind frunzișul, *bufnicuța* se trezi bucurându-se de luciul strălucitor al luminii.

Oare azi ce-o să mai descopăr? Ce-o să mai învăț? se întreba ea.

Își întinse aripile și porni grăbită spre Muntele Visărilor zburând pe deasupra pădurii învăluită în liniștea dimineții.

Trecu pe deasupra pârâului sclipind înspumat, se coborî în zbor și zări vizuina de om, despre care-i povestise râsul. Era liniște în jur, doar câteva găini scormoneau pământul tot căutând ceva râme.

Mai apoi auzi o voce de om cântând undeva pe malul pârâului. *Bufnicuța* luă urma cântecului și descoperi o femeie, care scotea apă din pârâu.

Atunci coborî și se așeză pe ramurile unui tufiș:

Ai o voce plăcută, spuse ea cu glas hârâit, mult mai plăcută decât a mea.

Femeia o privi și-i spuse râzând:

la închipuie-ți că toate viețuitoarele er avea aceleași calități. N-ar fi oare lumea noastră prea monotona? Tu, de pildă, vezi și auzi mai bine decât mine, ce să mai vorbim de zbor.

Și tu, de ce cânti? o întrebă *bufnicuța*. Vrei să-ți marchezi și să-ți aperi teritoriul așa cum face mierla?

Cânt, penru că așa îmi pare munca mai ușoară, spuse femeia. Și uneori cânt spre lauda Bunei Mame-a-toate-Creatoarea.

- - - Și ea, unde locuiește? întrebă *bufnicuța*.

Pretutindeni, spuse femeia. Ochii omului n-o pot vedea. Soarele, luna și stelele sunt doar podoabe pe veșmântul ei ...

Și dacă eu îți povestesc acum, spuse în șoaptă *bufnicuța*, că peștișorii din pârâu de colo știi de un Mare Pește-a toate-Creator?

Cu siguranță acest lucru n-ar mâhni-o pe Buna Mamă-a-toate-Creatoarea, spuse femeia. Dragostea ei se împarte egal tuturor creaturilor.

Bufnicuța își zmuci căpșorul încoace și încolo și chibzui.

Ea se bucură atunci când tu-i cânti?

Sper, spuse femeia. Mă și rog ei să mă ajute în toate cele, ca acoperișul colibeii să mai dureze încă multă vreme, ca găinile mele să clocească multe ouă, ca noi să rămânem sănătoși, copilul meu și cu mine ...

Tu îți faci griji pentru ziua de mâine?

Păi, oricare-și face, spuse femeia. Ce, tu știi dacă azi va mai ploua? Și, uite, mai vreau să-mi întind rufe la uscat.

Nu miroase a ploaie, spuse *bufnicuța*, se ridică apoi în zbor părăsind tufișul.

Cât era ziua de lungă, era soare, iar *bufnicuța* se scâldea în razele lui și nu se mai sătura. Asta o ajuta să chibzuiască mai bine. Seara pleca în zbor spre Muntele Visărilor și rămânea acolo pe coline. Într-o noapte zări printre copaci ceva strălucind ca o stea aurie. Zbură urmărind licărirea și descoperi o colibă mică din lemn. Raza de lumină venea dintr-o crăpătură în perete și atrăgea fluturii de noapte. Și *bufnicuța* se simți fascinată de acea lumină. Se apropie încet, încet și ajunse pe o cărăruie chiar în fața crăpăturii. Era atât de încântată de raza de lumină, încât se porni să cânte Cântecul de Dragoste al Bufnițelor.

Sforăia, chirăia, hăulea.

E o bufniță pe pervazul ferestrei! spuse o voce dinăuntru. Bun venit!
Bufnicuța clipi des din ochi încercând să vadă omul prin întuneric. Era un bătrân. Îl întrebă: Ce faci aici?

Citesc, spuse el și îndepărtă cu mâna fluturii de pe hârtia albă. Mi-a fost ziua prea scurtă și acum încerc să citesc mai departe la lumina lămpii. Este o carte despre Tatăl-a-tot-Puternicul, cel care a creat tot ce există. Și el unde locuiește? întrebă *bufnicuța*. Pretutindeni, răspunse bătrânul. În împărăția cerurilor, pe care ochii mei n-o pot vedea încă, și în inimile oamenilor.

Și te rogi lui pentru ziua de mâine? întrebă *bufnicuța*.

Da, desigur, spuse bătrânul. Dar mai mult mă rog pentru timpul care a trecut. S-au întâmplat în viața mea atâtea lucruri, care în ochii lui nu sunt demne. Asta îmi dă foarte mult de gândit.

Și dacă ți-aș povesti, șopti *bufnicuța*, că fluturii de noapte cred într-un Mare Fluture-a-toate-Creator ...

Bătrânul zâmbi compătimitor: Cum ai vrea să-și poată ei închipui pe Tatăl-a-tot-Puternicul altfel?

Poate ca pe Buna Mamă-a-toate-Creatoarea, așa cum spunea femeia de lângă pâraul din vale? Bătrânul se încruntă.

Ei, aceleia i-am povestit deja multe despre Tatăl-a-tot-Puternicul, dar după cum se vede și după spusele tale, până acum am făcut-o degeaba. Sper însă, că într-o bună zi va recunoaște adevărul.

Oare Tatăl-a-tot-Puternicul se întristează, dacă acea femeie îl numește Buna Mamă-a-toate-Creatoarea? Întrebă *bufnicuța*.

Bătrânul căzu o vreme pe gânduri.

Ce întrebare ciudată ... Cred că nu. Tatăl-a-tot-Puternicul este îndurător. Mi-e teamă însă, că pe mine mă mârnește întrucâtva, pe mine, care-l servesc cu credință ...

Nu-ți mai amări inima cu așa ceva, spuse *bufnicuța* șuierat ca de rămas bun și se îndepărtă.

În dimineața următoare *bufnicuța* se întoarce în zbor la pârâu. De data aceasta n-o mai găsi pe femeie, în schimb se întâlnește cu copilul. Acesta ședea pe malul pârâului, ținea o pisică în brațe, își bălăcea picioarele în apă și privea peștii. Era soare și razele lui îi îmbrățișau pe toți, copilul și pisica, apa, pietrele și iarba.

Bufnicuța se coborî încet pe un trunchi de copac. Cu privirea-i ageră putea distinge de departe tot ce se petrecea acolo: copilul mângâia pisica, iar pisicii îi plăcea atât de mult, încât uita până și de pești. Apa vălurită lucea în soare.

Bufnicuța se bucura de tot ce vedea.

Oare copilul acela știa și vreun nume al *miracolului*, care crease toate cele din jurul lui și soarele care-i scâldea în lumină și căldură?

Probabil copilul nu știa cum se numește acel *miracol*, dar era puternic legat de prezentul său, lucrul acesta era foarte limpede pentru *bufnicuța*. Acel mâine și poimâine nu existau și nici nu contau. Iar un ieri și un alaltăieri erau foarte departe undeva în trecut și n-aveau nici o importanță.

***Bufnicuța* își zmuca căpșorul când într-o parte, când în cealaltă și-și aminti de toate numele primite de *miracol*. Buha-cea-Mare-a-toate-Creatoare, Marele Râs, Marele Păun, Marele Liliac, Marele Șoarece, Mama cea Bună, Tatăl-a-tot-Puternicul, și s-ar putea spune și Marea Taină-mereu-prezentă, șuieră *bufnicuța*.**

**Râsul ridică alene o pleoapă și-i făcu *bufnicuței* cu ochiul:
De ce nu, mieună el somnoros.**

După ce soarele asfinți, *bufnicuța* reveni în pădure. Căută gaura de șoarece, o găsi și strigă înăuntru:

Buhu- hu-hu! Tot ce-i viu cu vietăți se hrănește! Până și grăunțele voastre trăiesc!

**Când porni mai departe în zbor, se întâlni cu liliacul.
Ce bine te descurci în zbor, îi spuse *bufnicuța*. De ți-ar fi dat să porți mai mult de un singur pui în pânțece, ai fi prea greu și aripile tale nu te-ar mai putea purta. S-ar putea, o aprobă liliacul.**

***Bufnicuța* trecu pe deasupra copacului-culcuș, proprietatea păunului:
Sărman înfumurat, își zise ea. E și el la fel cu găinile un *cotcodăcitor* acolo, și tot are pretenții la mai mult de un copac-culcuș doar pentru sine.**

Zbură mai departe și-l văzu pe râs întins pe o cracă mare stând la pândă. Când acesta zări *bufnicuța*, i se aprinse în ochi o luminiță:

Ei, acum ești înțeleaptă? îi strigă el scheunat.

Nu prea, căci sunt încă mică și tot mai am de învățat, se pițigăie *bufnicuța* amuzată. Dar, fiindcă veni vorba, am văzut o pisică, ce se lăsa mângâiată, și nici măcar de dragul peștișorilor din pârau nu s-ar fi îndurat să sară din poala copilului. Nemaipomenit, spuse râsul fornăit.

Dacă toate creaturile ar fi la fel, și-ar simți la fel, n-ar fi plictisitor? întrebă *bufnicuța*. Oare nu-i mai bine că Marea Taină, pe care tu o numești Marele Râs, permite mai multe întruchipări?

Râsul nu-i răspunde, iar *bufnicuța* își continuă zborul. În cele din urmă ajunse și la părinții ei, la Copacul-de-acasă. Părinții ei, bufnițele o întâmpinară cu sforăituri:

Ei? Buha-cea-Mare-a-toate-Creatoare ți-a dat ocazia să vezi și să înveți multe lucruri, nu-i așa?

Așa-i, răspunde *bufnicuța* liniștită. Și de acum înainte voi povesti despre toate acestea tot mereu, vouă și celorlalți.

Bine faci, o aprobă buha-mamă.

Iar buha-tată adăugă:

Doar cu oamenii n-o să-ți fie ușor. Sunt atât de neîncredători.

***Bufnicuța* zmuci din căpșor și cârâi:**

Ba, o să tot zbor și am să caut, până voi găsi unul să mă creadă!

Die Deutsche Bibliothek – CIP Einheitsaufnahme
Die kleine Eule / Lene Mayer-Skumanz. Ill. von Salvatore Sciascia. -
Innsbruck ; Wien : Tyrolia-Verl., 1998
ISBN 3-7022-2139-5